

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Jana Chmela, Ph.D. a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobkyně: **FOXDALE INVESTMENTS LTD**, reg. č. 6370343
sídlem 9.17 Capital Tower, Waterloo Road 91, SE1 8RT London, Spojené
Království Velké Británie a Severního Irsku
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.,
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1

proti
žalovaným: 1. **V. H.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
2. **M. H.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
oba zastoupení advokátkou JUDr. Michalo Kosovou
sídlem Staroměstské náměstí 929/8, 110 Praha 1

o 49 122,15 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 4. 2025, č. j. 6 C 429/2024-67,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně mění takto:

- a) žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 1 do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v částce 13 660,90 Kč, a to k rukám zástupkyně žalovaných JUDr. Michaly Kosové, advokátky, a
- b) žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 2 do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v částce 13 660,90 Kč, a to k rukám zástupkyně žalovaných JUDr. Michaly Kosové, advokátky.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 1 do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem v částce 7 296,30 Kč, a to k rukám zástupkyně žalovaných JUDr. Michaly Kosové, advokátky.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 2 do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem v částce 7 296,30 Kč, a to k rukám zástupkyně žalovaných JUDr. Michaly Kosové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a napadený rozsudek

1. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu o zaplacení 49 122,15 Kč se specifikovaným příslušenstvím (výrok I.) a uložil žalobkyni zaplatit žalovaným do 3 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 27 321,80 Kč k rukám právní zástupkyně žalovaných (výrok II.).
2. Rozhodl tak o žalobě podané 8. 10. 2024, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení shora uvedené částky jako dluhu ze smlouvy o úvěru uzavřené 10. 8. 2006 mezi právní předchůdkyní žalobkyně, společností Komerční banka, a.s., („KB“) a žalovaným 1, a dohody o ručení za závazky žalovaného 1 z této smlouvy, uzavřené 10. 8. 2006 mezi KB a žalovaným 2. Dle žalobních tvrzení KB na základě smlouvy o úvěru poskytla žalovanému úvěr ve výši 300 000 Kč, žalovaný však řádně nehradil sjednané splátky, a banka proto dopisem z 26. 11. 2008 vyzvala žalovaného 1 k okamžitému zaplacení celé dlužné částky. Žalobkyně se v též v průběhu řízení vyjadřovala k námitce promlčení vznesené žalovanými – tu považovala za nedůvodnou s tím, že banka před uplynutím promlčecí doby uplatnila svůj nárok vůči žalovanému 1 u rozhodce JUDr. Tomáše Káry, který vydal rozhodčí nález. Na jeho podkladě byla též na majetek žalovaného 1 vedena exekuce, která byla zastavena v roce 2024. Dle žalobkyně tak nastaly účinky stavení promlčecí doby.
3. Žalovaní v řízení navrhovali zamítnutí žaloby a namítali promlčení žalovaného nároku s tím, že žalobkyně od 11. 5. 2011, kdy došlo k ustálení relevantní judikatury Nejvyššího soudu, neučinila žádné kroky k zastavení exekuce a byl to až soudní exekutor, kdo k tomuto kroku přistoupil. Žalobkyně již přitom dle žalobců v době exekučního řízení nemohla být v dobré víře.
4. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku předně shledal, že je s ohledem na bydliště žalovaných na území ČR dána pravomoc českých soudů projednat a rozhodnout věc podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1215/2012 (Brusel I. bis). Podle čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 593/2008 (Řím I.) je rozhodným právem právo české.
5. Soud prvního stupně pak v napadeném rozsudku na podkladě provedeného dokazování, v jehož rámci vyšel z listinných důkazů, zjistil (ve zkratce řečeno) následující skutkový stav: KB a žalovaný 1 uzavřeli 10. 8. 2006 smlouvu o úvěru, na jejímž základě KB téhož dne poskytla žalovanému 1 úvěr ve výši 300 000 Kč. Žalovaný 1 se ve smlouvě zavázal částku vrátit spolu s úrokem ve výši 14,81 % ročně v 71měsíčních splátkách po 6 368 Kč. Součástí smlouvy byly úvěrové podmínky pro fyzické osoby nepodnikatele, v nichž bylo ujednáno, že majetkové spory ze smlouvy budou rozhodovány v rozhodčím řízení rozhodcem jmenovaným správcem seznamu rozhodců ze seznamu rozhodců vedeným Společností pro rozhodčí řízení a.s. Dále KB 3. 8. 2006 uzavřela s žalovaným 2 dohodu o ručení za závazky žalovaného 1 z úvěrové smlouvy. Ke dni 26. 11. 2008

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

KB zesplatnila celou dlužnou částku a dopisy odeslanými žalovanému 1 dne 27. 11. 2008 a žalovanému 2 dne 29. 12. 2008 vyzvala k jejímu zaplacení. Rozhodčím nálezem z 12. 4. 2010, který nabyl právní moci 14. 6. 2010, pak byla žalovanému 1 uložena povinnost zaplatit KB 54 810,73 Kč s příslušenstvím. Na podkladě tohoto rozhodčího nálezu byla nato k návrhu KB nařízena exekuce na majetek žalovaného 1. Dne 26. 5. 2014 KB postoupila pohledávku za žalovanými společnostmi Bohemia Faktoring s. r. o., („společnost BF“) která ji téhož dne postoupila společnosti PARADISE ISLANDS HOLDING LTD. („společnost PIH“). Dne 27. 8. 2014 soudní exekutor připustil vstup společnosti BF na místo oprávněné do exekučního řízení. Tato společnost pak 1. 12. 2014 podala hromadný podnět k zastavení exekučního řízení s tím, že povinni jsou nemajetní; v návrhu se zabývala i tím, že soudní exekutor nezkoumal, zda je rozhodčí nález způsobilým exekučním titulem, z tohoto důvodu však zastavení exekuce výslovně nenavrhovala. Soudní exekutor nato usneseními z 5. 12. 2014 a 12. 12. 2014 zamítl návrh na vstup společnosti PIH do exekučního řízení a exekuční řízení zastavil pro nevykonatelnost exekučního titulu. K odvolání společnosti BF však Krajský soud v Brně uvedená usnesení zrušil pro nepřezkoumatelnost. V následujícím průběhu řízení soudní exekutor postihl pohledávku žalovaného 1 u KB Penzijní společnosti, a. s. Dne 18. 12. 2018 společnost PIH postoupila pohledávku za žalovanými žalobkyni, ta 21. 7. 2020 vstoupila do exekučního řízení v pozici oprávněné. Dne 26. 8. 2024 pak bylo exekuční řízení zastaveno pro nemajetnost žalovaného 1.

6. Po právní stránce soud prvního stupně zjištěný skutkový stav posoudil zejména podle § 497, § 397, § 403, § 405 a § 408 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník („obch. zák.“) a § 14 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení („ZRR“), a dospěl k závěru, že nárok žalobkyně je promlčen: KB uzavřela s žalovaným 1 smlouvu o úvěru dle § 497 a násl. obch. zák. a s žalovaným 2 dohodu o ručení za závazky žalovaného z této smlouvy. Žalovaný 1 pak nehradil závazky ze smlouvy řádně a včas, a KB proto ke dni 26. 11. 2008 přistoupila k zesplatnění pohledávky. Tímto dnem počala běžet čtyřletá promlčecí doba dle § 397 obch. zák. Mezi KB a žalovaným 1 ujednaná rozhodčí doložka byla sjednána neplatně ve smyslu § 39 obč. zák., neboť neobsahovala přímé určení rozhodce či konkrétní způsob jeho určení. Bylo-li o nároku KB na základě této rozhodčí doložky rozhodnuto rozhodčím nálezem a na jeho podkladě poté byly zahájena a vedena exekuce, byla exekuce vedena na základě nezpůsobilého exekučního titulu a v každé fázi ji bylo nutno zastavit pro nepřipustnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (v této souvislosti soud prvního stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010 a nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19). Přesto však KB i její právní nástupci v exekučním řízení pokračovali, a to tak bylo zastaveno až 26. 8. 2024 z důvodu nemajetnosti žalovaného 1. Krátce poté, 8. 10. 2024 žalobkyně podala žalobu.
7. Soud prvního stupně připomněl judikaturu (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19), podle níž pokud věřitelé uplatnili rozhodčí doložku před 11. 5. 2011, tedy před vydáním rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, které sjednotilo rozhodovací praxi a dovedilo neplatnost rozhodčích doložek bez přímého označení rozhodce, použije se na ně ustanovení o stavení promlčecí doby. Současně však soud prvního stupně zdůraznil, že žalobkyni, resp. jejím právním předchůdkyním, byla nezpůsobilost rozhodčího nálezu z 12. 4. 2010 jako exekučního titulu známa od 11. 5. 2011. I přes tuto znalost a pokus soudního exekutora z daného důvodu exekuci zastavit však na pokračování v exekučním řízení trvaly a pokoušely se vymoci pohledávky přiznané jim nezpůsobilým exekučním titulem, činily tak vědomě a bez dobré víry. O zastavení exekuce se pokusila pouze společnost BF, to ovšem z důvodu nemajetnosti žalovaného 1 – s možností zastavení exekuce pro nezpůsobilost exekučního titulu společnost BF kalkulovala a byla si jí vědoma, ale nenavrhovala ji.
8. Po datu 11. 5. 2011 neměly právní předchůdkyně žalobkyně neplatné rozhodčí doložky žádným způsobem využívat, a pokud tak činily a po dalších 13 let pokračovaly v exekuci, vystavily se samy negativním důsledkům svého jednání. Toto jednání představuje zjevné zneužití práva a nemůže požívat ochrany judikované v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19 (v této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

soud prvního stupně odkázal na bod 46 daného nálezu). V projednávané věci tak nelze dovodit stavení promlčecí doby ve smyslu § 403 odst. 1 a § 408 obch. zák. ve spojení s § 14 odst. 1 ZRR pro období od 11. 5. 2011 do zastavení exekuce dne 26. 8. 2024. K promlčení pohledávky žalobkyně tak došlo ke dni 16. 7. 2019, tj. desetileté lhůtě od zesplatnění, která byla zastavena jen po dobu od 22. 9. 2010 do 11. 5. 2011, kdy bylo exekuční řízení vedeno v dobré víře.

9. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl a úspěšným žalovaným přiznal s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení, jejíž výši odůvodnil s odkazem na příslušná ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif.

II. Odvolání žalobkyně a vyjádření žalovaných

10. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, které v průběhu odvolacího řízení dále doplnila. Žalobkyně uplatnila odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. a uvedla, že soud prvního stupně zcela nesprávně posoudil „otálení“ žalobkyně s podáním nové žaloby dle judikátu Nejvyššího soudu sp. zn., 31 Cdo 1945/2010. Ten byl dle žalobkyně teprve prvním krokem v procesu ustalování právního názoru soudů na platnost rozhodčích doložek a na další osud rozhodčích nálezů vydaných na jejich základě. Na základě řady rozhodčích nálezů (včetně rozhodčího nálezu vydaného proti žalovanému 1) již byly vedeny exekuce o jejichž osudu bylo rozhodnuto až judikátem Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 958/2012 publikovaným v roce 2013. O posuzování stavení promlčecí doby u nároků uplatněných v minulosti věřiteli na základě neplatné rozhodčí doložky pak bylo rozhodnuto až judikátem Nejvyššího soudu sp. zn. 23 ICdo 19/2015 publikovaným v roce 2017. Není tedy správný názor soudu prvního stupně, že žalobkyně, resp. její právní předchůdkyně, měly již od 11. 5. 2011 povědomost o právním stavu věci, a mohly tedy svůj nárok uplatnit daleko dříve. Žalobkyně, resp. její právní předchůdkyně, postupovaly od splatnosti pohledávky v roce 2008 minimálně do publikace shora uvedeného rozhodnutí 23 ICdo 19/2015 v souladu s tehdy platnými právními předpisy a judikaturou.
11. Soud prvního stupně se rovněž dle žalobkyně zcela nedostatečně vypořádal s judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, kterou žalobkyně v průběhu řízení uváděla v souvislosti se svou obranou ohledně stavení promlčecí doby (zejména rozsudky sp. zn. 23 ICdo 19/2015, 29 ICdo 41/2014 a nálezy I. ÚS 1091/19 či II. ÚS 996/18). Zcela nepřiléhavě pak na danou věc aplikoval pouze zmínku v bodě 46 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19 připouštějící možnost vyloučení závěrů daného nálezu s ohledem na individuální okolnosti věci. Z daného nálezu však pro nyní projednávanou věc, v níž byla rozhodčí žaloba podána i exekuce zahájena před rozhodným datem 11. 5. 2011, nelze vyvodit závěr o postupu věřitele v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Žalobkyně dále v podaném odvolání podrobně odkázala na závěry rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 60/2020, v němž Nejvyšší soud opětovně konstatoval, že stavení běhu promlčecí lhůty má být posuzováno pouze podle data podání rozhodčí žaloby a důvody, které ovlivnily délku rozhodčího řízení, na tom nemohou nic změnit.
12. Žalobkyně dále v odvolacím řízení dodala, že zavinění na nezastavení exekuce nelze klást pouze na žalobkyni, neboť shodné právní možnosti iniciovat zastavení exekuce měli rovněž povinní. Také soudy mohly zahájit přezkum rozhodčího nálezu jako exekučního titulu z úřední povinnosti. Ve věci je také dle žalobkyně nutné zohlednit, že žalovaní do dnešní doby na existující dluh ničeho neuhradili, a právě tento jejich postoj zapříčinil, že se žalobkyně musí domáhat svého nároku před obecným soudem. Žalovaný 1 vědomě porušil smlouvu, získal peněžní prostředky, tyto nevrátil a snaží se jejich vrácení vyhnout. Obdobně se žalovaný 2 za vrácení daných prostředků zaručil a svůj závazek dosud nesplnil. I z tohoto důvodu považuje žalobkyně vznesenou námitku promlčení za rozpornou s dobrými mravy (v této souvislosti žalobkyně odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3717/2017). Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

13. Žalovaní v reakci na podané odvolání uvedli, že se v plném rozsahu ztotožňují se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, který se dle názoru žalovaných také podrobně vypořádal se všemi námitkami účastníků včetně těch, které nyní žalobkyně opakuje v podaném odvolání. Žalovaní pak zdůraznili, že ochrana věřitele je zachována stavením promlčecí lhůty pro dobu do 11. 5. 2011, kdy došlo ke sjednocení judikatury usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010. Po tomto datu již žalobkyně nemohla požívat dané právní ochrany, neboť si byla vědoma, že exekuční titul je neplatný; na základě toho měla i jednat. Předmět podnikání žalobkyně je přitom zaměřen na úvěrové a další finanční produkty, a lze tedy předpokládat, že se žalobkyně v dané oblasti bude intenzivně zaměřovat na soulad s platnými právními předpisy a judikaturou. Žalobkyně si tak musela být vědoma, že po 11. 5. 2011 pokračuje v exekučním řízení na základě neplatného exekučního titulu; to jí nadto bylo známo i z usnesení exekutora z 5. 12. 2014 a 12. 12. 2014 – nic na tom nemění, že dané usnesení bylo následně zrušeno pro procesní chyby. O zastavení exekučního řízení se ostatně návrhem z 1. 12. 2014 pokusila i společnost BF, a to z důvodu nemajetnosti žalovaného, ale i s ohledem na možnou neplatnost exekučního titulu. Žalobkyně však i přes nezpochybnitelnou vědomost o neplatnosti exekučního řízení nikdy z tohoto důvodu exekuční řízení nezastavila a nepokusila se o nápravu. Proto bylo exekuční řízení zastaveno až usnesením soudního exekutora z 26. 8. 2024. Žalovaní pak rovněž ve svém vyjádření podrobně odkázali na body 45 a 46 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19, který mj. zdůrazňuje, že pokud po datu 11. 5. 2011 věřitelé využívali neplatné rozhodčí doložky či pokračovali v exekuci, vystavovali se negativním důsledkům takového jednání. Z těchto důvodů žalovaní navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek v plném rozsahu potvrdil a žalovaným přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

III. Posouzení věci odvolacím soudem

14. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Odvolání žalobkyně není důvodné.
15. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav správně a v míře dostatečné pro potřeby rozhodnutí ve věci. Odvolací soud na skutková zjištění obsažená v napadeném rozsudku odkazuje.
16. Také po právní stránce soud prvního stupně zjištěný skutkový stav posoudil z většiny správně, a především dospěl k věcně správnému závěru o promlčení žalobkyniny pohledávky ve vztahu k oběma žalovaným.
17. Soud prvního stupně předně správně shledal, že mezi KB jako právní předchůdkyní žalobkyně a žalovaným 1 byla 10. 8. 2006 uzavřena smlouva o úvěru ve smyslu § 497 obch. zák. a mezi KB a žalovaným 2 pak dohoda o ručení žalovaného 2 za závazky žalovaného 1 z této smlouvy. Splatnost pohledávky KB za 1. žalovaným pak nastala v důsledku jejího zesplatnění ze strany KB ke dni 26. 11. 2008. V úvěrových podmínkách tvořících součást úvěrové smlouvy pak byla sjednána rozhodčí doložka ponechávající jmenování konkrétní osoby rozhodce na správci seznamu rozhodců – tuto rozhodčí doložku soud prvního stupně správně a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudů (viz zejména usnesení Nejvyššího soudu z 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010).
18. Proti těmto právním závěrům soudu prvního stupně žádný z účastníků nebrojí. Jádrem sporu mezi účastníky, jakož i odvolacích námitek, je v projednávané věci posouzení právní otázky promlčení nároku žalobkyně. V tomto směru je pak klíčové zejména to, zda na běh promlčecí doby – který počal dne 27. 11. 2006, tedy den po zesplatnění pohledávky – mělo nějaký vliv, že KB svůj nárok vůči žalovanému 1 v roce 2009 uplatnila (na základě neplatné rozhodčí doložky) v rozhodčím řízení a na podkladě vydaného rozhodčího nálezu pak v roce 2010 rovněž v exekučním řízení, které bylo zastaveno až v roce 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

19. Podle § 397 obch. zák. nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.
20. Podle § 403 obch. zák. promlčecí doba přestává běžet, jestliže věřitel zahájí na základě platné rozhodčí smlouvy rozhodčí řízení způsobem stanoveným v rozhodčí smlouvě nebo v pravidlech, jimiž se rozhodčí řízení řídí.
21. Podle § 408 odst. 1 obch. zák. bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Do lhůty podle věty první se nezapočítává doba, po kterou se vede mediace podle zákona o mediaci. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty. Podle odst. 2 tohoto ustanovení bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno.
22. Podle § 34 odst. 1 ZRŘ zruší-li soud rozhodčí nále z důvodů uvedených v § 31 písm. a) nebo b), pokračuje k návrhu některé ze stran po právní moci rozsudku v jednání ve věci samé a tuto věc rozhodne. Věc již nelze projednat v rozhodčím řízení.
23. Z citovaných ustanovení (resp. z jejich doslovného výkladu) se zdá na první pohled vyplývat, že uplatněním práva v rozhodčím řízení na základě *neplatné* rozhodčí doložky nedochází ke stavení promlčecí doby ve smyslu § 403 obch. zák. a že na běh „absolutní“ promlčecí doby podle § 408 obch. zák. nemá žádný vliv případné probíhající exekuční řízení. Navzdory tomu však rozhodovací praxe soudů dovodila v podstatě dvojí ochranu věřitelů, kteří se v době před tím, než Nejvyšší soud usnesením z 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, definitivně vyjasnil judikturní závěr o neplatnosti rozhodčích doložek bez přímého určení osoby rozhodce, na tyto rozhodčí doložky spoléhali. Daná ochrana vychází z principů právní jistoty a ochrany legitimního očekávání a v zásadě představuje analogické použití výše citovaných ustanovení § 403 obch. zák. a § 34 odst. 1 ZRŘ.
24. Rozhodovací praxe soudů tak zaprvé dovodila, že ke stavení promlčecí doby ve smyslu § 403 obch. zák. dochází i při zahájení rozhodčího řízení – a případně i na něj navazující exekuce – na základě neplatné rozhodčí doložky (viz rozsudek Nejvyššího soudu z 1. 6. 2016, sp. zn. 23 ICdo 19/2015). To však platí pouze tehdy, došlo-li k podání rozhodčí žaloby, popř. exekučního návrhu, ještě před sjednocením rozhodovací praxe k neplatnosti rozhodčích doložek usnesením Nejvyššího soudu z 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010 (viz k tomu zejména nále Ústavního soudu z 17. 7. 2019, sp. zn. I. ÚS 1091/19, či rozsudek Nejvyššího soudu z 25. 3. 2025, sp. zn. 33 Cdo 1221/2024).
25. Za druhé rozhodovací praxe dovodila ochranu věřitelů rovněž v té podobě, že podá-li věřitel k civilnímu soudu žalobu bezprostředně poté, co byla pravomocně zastavena exekuce vedená na základě formálně nezrušeného rozhodčího nálezu, nedochází k promlčení – tento závěr je dovozován konkrétně „ze srovnání účinků rozhodnutí, kterým byla exekuce zastavena a rozhodnutí podle § 34 odst. 1 ZRŘ“ (viz k tomu např. usnesení Nejvyššího soudu z 12. 10. 2017, 33 Cdo 5258/2016, či z 25. 7. 2019, sp. zn. 33 Cdo 4510/2018).
26. Odvolací soud však současně zdůrazňuje, že při řešení otázky promlčení nároků přiznaných rozhodčími nálezy vydanými na základě neplatných rozhodčích doložek je jako protiváhu ochrany právní jistoty a legitimního očekávání věřitelů třeba zohledňovat zákaz zneužití práva, popř. též ochranu spotřebitele jako slabší strany úvěrových vztahů a princip *vigilantibus iura scripta sunt* („právo přeje bdělým“). Činí tak ostatně i rozhodovací praxe soudů k dané otázce. Soud prvního stupně v tomto směru přílehavě akcentoval zejména závěry výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19. Ten v bodech 45–46 mj. konstatuje, že „podání rozhodčí žaloby má navzdory neplatnosti rozhodčí doložky, od níž by se měla odvíjet pravomoc rozhodce, účinky stavení promlčecí doby podle § 403 odst. 1 obchodního zákoníku a § 14 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení, použitelnost tohoto závěru v konkrétní věci může být vyloučena s ohledem na

individuální okolnosti. Obecné soudy jsou bez ohledu na složitost či atypickou povahu posuzovaného případu vždy povinny udělat vše pro spravedlivé řešení. Zejména nesmí přiznat ochranu takovému výkonu práva, který by byl v rozporu s dobrými mravy nebo by představoval zneužití práva. Nelze přijmout výklad práva, který je ve svém důsledku v extrémním rozporu s principy spravedlnosti [...] Takovouto individuální okolností může být i podání rozhodčí žaloby, které věřitel činí s vědomím neplatnosti rozhodčí doložky. Tento závěr je přirozeným vyústěním situace, kdy si od vydání usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, k němuž došlo dne 11. 5. 2011, všechny subjekty musely být vědomy, že rozhodčí doložky nenaplňující vymezené podmínky jsou neplatné, a proto nikdy nemohou založit pravomoc rozhodce k vydání exekučního titulu [...]. Poskytovatelé úvěrů již po uvedeném datu neměli takovéto rozhodčí doložky žádným způsobem využívat. Pokud tak učinili či pokračovali v exekuci, vystavili se negativním důsledkům svého jednání.“ Rovněž soudy opakovaně vyslovily, že „přísnější požadavky lze klást na subjekty, které jsou pravidelnými poskytovateli úvěrů nebo obchodníky s pohledávkami poskytovatelů úvěrů“ (viz např. usnesení Nejvyššího soudu z 30. 5. 2024, sp. zn. 29 ICdo 70/2022, či jeho rozsudek z 24. 9. 2021, sp. zn. 29 ICdo 127/2019).

27. V nyní projednávané věci nelze dovést závěr o zneužití práva žalobkyně (jejích právních předchůdkyň) ze samotného uplatnění neplatné rozhodčí doložky podáním rozhodčí žaloby a následného exekučního návrhu na základě nezpůsobilého exekučního titulu. K oběma těmito krokům totiž KB přistoupila ještě před rozhodným datem sjednocení judikatury, tedy před dnem 11. 5. 2011. Co ale naopak v konkrétních poměrech projednávané věci zneužití práva představuje, je vědomé pokračování v exekuci na podkladě nezpůsobilého exekučního titulu po dobu více než 13 let od uvedeného rozhodného data a následné uplatnění nároku v občanském soudním řízení. Tento závěr odvolací soud shledává souladným jak s výše uvedenými zásadami ochrany spotřebitele a *vigilantibus iura scripta sunt*, tak s citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1091/19, který možnost dovést zneužití práva z pokračování v exekuci výslovně předjímá. Nyní projednávanou věc totiž dvě klíčové okolnosti odlišují od případů, v nichž v minulosti u věřitelů uplatnivších před 11. 5. 2011 svá práva na základě neplatných rozhodčích doložek zneužití práva shledáno nebylo. První z těchto okolností je běh času, neboť dobu 13 let trvání exekuce na podkladě nezpůsobilého exekučního titulu lze již považovat za zcela nepřiměřenou – tato doba ostatně přesahuje i délku absolutní promlčecí doby deseti let dle § 408 obch. zák. Druhou a významnější okolností je pak vědomost žalobkyně a jejích právních předchůdkyň o neplatnosti rozhodčí doložky a nezpůsobilosti rozhodčího nálezu jako exekučního titulu. Nejenže jsou žalobkyně i její právní předchůdkyně obchodníky s pohledávkami z poskytování úvěrů (resp. KB pravidelným poskytovatelem úvěrů) a lze po nich spravedlivě očekávat vyšší míru obezřetnosti s příslušnou judikaturou a bdělosti v procesním postupu; daná vědomost byla v projednávaném případě pozitivně prokázána. Společnost BF ji dala jednoznačně najevo ve svém hromadném podnětu k zastavení exekučních řízení podaném již v roce 2014. S tím, že skutečně s ohledem na nezpůsobilost exekučního titulu byly dány důvody pro zastavení exekuce navíc byly právní předchůdkyně žalobkyně jednoznačně seznámeny i z odůvodnění usnesení soudního exekutora z 12. 12. 2014 o zastavení exekuce (byť toto usnesení bylo později – z jiných důvodů zrušeno).
28. Za dané situace bylo možno po žalobkyni, resp. jejích právních předchůdkyních spravedlivě požadovat, aby v exekuci vedené na základě nezpůsobilého exekučního titulu nadále nepokračovaly, nepokoušely se v ní vymoci po žalovaném 1 přiznané plnění, a namísto toho usilovaly o zastavení exekuce a následně neprodleně uplatnily svá práva v civilním řízení. Pokud tak neučinily až do roku 2024, jejich postup představuje zneužití práva.
29. Právním důsledkem tohoto závěru o zneužití práva pokračováním v exekuci je dle odvolacího soudu nemožnost uplatnění druhého z výše rozebraných judikaturou dovozených druhů ochrany věřitele, který spočívá v analogické aplikaci § 34 ZRR i na exekuční řízení a rozhodnutí o zastavení exekuce. To v poměrech projednávané věci znamená, že podáním rozhodčí žaloby a následným podáním exekučního návrhu sice došlo ke stavení čtyřleté promlčecí doby dle § 397 obch. zák.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

Další trvání exekuce již však nemělo žádný vliv na běh absolutní desetileté promlčecí doby dle § 408 obch. zák. a podání žaloby po zastavení exekuce nebylo možno považovat za období pokračování v rozhodčím řízení ve smyslu § 34 ZRR ve spojení s § 408 odst. 1 větou třetí obch. zák. K promlčení pohledávky žalobkyně (jejích právních předchůdkyň) tedy došlo ke dni 27. 11. 2018, deset let poté, co promlčecí doba počala svůj běh. Ohledně konkrétního data promlčení tedy odvolací soud právní názor soudu prvního stupně dílčím způsobem koriguje, což však nemá žádný vliv na správnost zásadního závěru o tom, že ke dni podání žaloby (8. 10. 2024) byla uplatněná pohledávka vůči žalovanému 1 žalobkyně podle § 408 odst. 1 obch. zák. promlčena.

30. S ohledem na to, že ve vztahu k žalovanému 2 žalobkyně v řízení netvrdila ani neprokazovala žádné důvody stavení promlčecí doby, vyplývá ve smyslu § 310 obch. zák. ze závěru o promlčení pohledávky za žalovaným 1 i závěr o promlčení pohledávky za žalovaným 2.
31. Odvolací soud dodává, že nepřisvědčil žalobkyni v jejím názoru o rozporu vznesené námitky promlčení s dobrými mravy. Na podporu tohoto názoru žalobkyně poukazovala pouze na to, že žalovaný 1 vědomě porušil smlouvu, získal peněžní prostředky, tyto nevrátil a snaží se jejich vrácení vyhnout a žalovaný 2 se za vrácení daných prostředků zaručil a svůj závazek dosud nesplnil. Tyto skutečnosti ale nepředstavují natolik výjimečné okolnosti, aby z nich bylo možno dovozovat rozpor námitky promlčení s dobrými mravy – pokud by totiž takový rozpor s dobrými mravy mohl plynout již ze skutečnosti, že dlužník dosud svůj promlčený závazek dobrovolně nesplnil, stalo by se promlčení v právním řádu nadbytečným institutem. Námitka promlčení tedy v projednávaném případě nebyla vznesena v rozporu s dobrými mravy.

IV. Závěr, náklady řízení před soudem prvního stupně a náklady odvolacího řízení

32. Odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně správně žalobu v plném rozsahu zamítl s ohledem na promlčení pohledávky žalobkyně za oběma žalovanými. Odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. tedy naplněny nejsou. Proto odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o věci samé I. jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř.
33. Pokud se naproti tomu jedná o výrok II. napadeného rozsudku o nákladech řízení, shledal odvolací soud důvody pro jeho změnu. Soud prvního stupně sice správně postupoval podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalovaným, kteří byli v řízení plně úspěšní. Přehlédl však, že podle ustálené rozhodovací praxe soudů v situaci, kdy na téže straně vystupuje v řízení více účastníků v postavení samostatných společníků ve smyslu § 91 odst. 1 o. s. ř., je třeba ve vztahu ke každému z nich posoudit otázku náhrady nákladů řízení samostatně a samostatně o ní rozhodnout (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu z 28. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2692/2016, či z 9. 8. 2017, sp. zn. 32 Cdo 669/2017, či náleží Ústavního soudu z 12. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 1085/13). O takový případ se přitom jedná i v situaci, kdy je po dvou žalovaných požadováno plnění jako po hlavním dlužníkoví a jeho ručiteli (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 26. 1. 2023, sp. zn. 23 Cdo 3535/2021). V nyní projednávané věci tedy bylo na místě samostatně posoudit, že jak žalovaný 1, tak žalovaný 2 byli v řízení plně úspěšní ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. a každému z nich přiznat samostatně právo na náhradu nákladů řízení.
34. Pokud se jedná o výši těchto nákladů, připadá podle poměru žalovaných částek (s ohledem na to, že po obou žalovaných byla požadována částka ve stejné výši, a žalovaní byli zastupováni jedním advokátem, který za ně činil společné úkony) na každého z žalovaných náhrada ve výši 1/2 z celkových nákladů řízení žalovaných. Výše těchto nákladů činí 27 321,80 Kč tak, jak ji správně vypočetl soud prvního stupně v bodě 21 napadeného rozsudku, na nějž odvolací soud v tomto směru odkazuje. Na každého z žalovaných tedy připadá náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 13 660,90 Kč.
35. S ohledem na uvedené odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku II. o nákladech řízení změnil tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

36. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a právo na jejich náhradu přiznal oběma žalovaným, kteří byli v odvolacím řízení plně úspěšní. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené rozhodoval o nákladech každého z žalovaných v odvolacím řízení samostatným výrokem.
37. Náklady každého z žalovaných v odvolacím řízení činí celkem 7 296,30 Kč a jsou tvořeny 1/2 z celkové částky 14 592,60 Kč vynaložené na právní zastoupení žalovaných v odvolacím řízení. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 11 160 Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) a k) a § 12 odst. 4 a. t., za 2 úkony právní služby po 5 580 Kč (tarifní hodnota 49 122,15 Kč; z ní odměna 3 100 Kč za první zastupovanou osobu a 2 480 Kč za druhou zastupovanou osobu; úkony vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem), paušální náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 a. t. za 2 úkony po 450 Kč a náhrady za 21 % DPH z částky 12 060 Kč ve výši 2 532,60 Kč podle § 137 odst. 1 a 3 písm. b) o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.
38. O povinnosti zaplatit náhradu nákladů odvolacího řízení k rukám právního zástupce žalované odvolací soud rozhodl podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.
39. Lhůtu k plnění odvolací soud určil dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 17. září 2025

Mgr. René Fischer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.